

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXIV. Instructio mystica, & monita hujus Virginis, ad intelligendam
internam spiritûs agendi rationem, atque Deum inter & animam
communicationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

isset cum dono. Tum eos Dominus gratiosissimè est intuitus, atque declaravit illis ineffabili modo suam ea in te voluptatem. Meus Sanctus Angelus Custos, tam facilè, quàm diffibulatur thorax, aperuit meum pectus, & acceptà ab altero Angelo scripturà, applicuit mihi illam, posuitq; intra meam animam, Sanctus autem Angelus, à quo fuerat allata, accessit, & clausit meum pectus, ut esset, quale erat prius, rursumque dedit locum meo Angelo Custodi, & iste superposuit vestem, quàm antea tecta fueram: omnes enim has minutas, sic Deo volente, mea anima distinctissimè observavit.

Videns & considerans benignitatem, atque misericordiam talis Domini, sum passa magnam ecstasim, ex qua mihi modicum restituta vidi Eiusdem Majestatem discedentem, quæ, datà mihi suâ sanctâ benedictione, mihi valedixit, quo factò abibat cum multorum Angelorum comitatu. Verùm mea anima, quia grata venerabatur acceptum beneficium, & ob illud colliquecebat amore, vehementer dolens, quòd ipsum videret abeuntem, cepit exclamare dicendo: Quomodo abis, mi Deus: quomodo me deseris, mi Domine? quâ ratione id fit? quo pacto me non abducis tecum? qualiter me hinc re-

linquis, mi Domine? Divina Majestas simulans, me à se non audiri, mandavit duobus Angelis, ut reverterentur ad me consolandam, quod illi fecerunt, & dixerunt mihi, nè me affligerem, paulò post enim me migraturam. At ego abrepta à meo affectu, & velut excæcata meo dolore, quamvis id ab ipsis diceretur, respondi: Ah mei Domini Angeli, hoc vos ipsi excogitavistis, dicitisque tantùm, ut me consolemini in tam gravi afflictione: ego namque non audivi, fuisse vobis à Domino injunctum, ut mihi tale quid nuntiaretis. Illi me intuiti, vices meas dolendo, dixerunt: Nónne verò, Anima, scis, nihil à nobis posse fieri, vel dici, absque Dei voluntate? Interea ante me comparuit aurea nebula, sicut aliàs, atque ità mea anima cessavit videre Dominum, & ipsius Angelos, unde fuit penitus à se abalienata. Quando postea ex hoc raptu redij, mirabar supra modum talia opera Dei, neque poteram oblivisci eorum, quæ videram, prorumpentibus magis magisque ferventibus amoris, & gratiarum actionis affectibus, erga tam bonum Dominum, sese ità communicantem vilissimæ & miserabilissimæ creaturæ. Sit ipse millies, iterùmque millies benedictus.

Amen.

CAPUT XXXIV.

Instructio mystica, & monita hujus Virginis, ad intelligendam internam spiritus agendi rationem, atque Deum inter & animam communicationem.

IN præcedentibus Capitibus nos hac Virgo, tanquam singulariter à Deo illuminata, docuit praxim vitæ spiritualis: cum visiones nobis ab ipsa enarrata, nihil sint aliud, quàm præclarissima exempla, nobis ob oculos posita, variorum modorum, quibus se hic liberalissimus Dominus communicat sanctis, & contemplativis animabus, ubi ipso factò comprobata possint videri mo-

nita ac documenta, quæ nobis Doctores mystici, & Sancti Patres, super Canticum Salomonis, distinctius conscripserunt. In Capitibus mox secuturis aliquid intelligemus de theoria, quæ illi, utpote Doctrinæ hujus arcana & nobilissima scientia ascetica, fuit à DEO communicata. Quantunvis autem hæc minimè nova sint doctis, cum propè omnia in Sanctis Patribus Ecclesia scripta reperiantur, erit tamen etiam illis solatio, & non exiguo ad Christianam animi demissionem stimulo, ubi vide-

Vita Mar. de Escobar Paris II.

Z Z

rint,

runt, Virginem literarum expertem, de tam sublimibus materijs, tam accuratè, desinitè, & prudenter loqui, quàm posses quisque in triplici Theologia, scholastica, positiva, & moralis, versatissimus, sine quarum notitia periculosè in theorica hujus quartæ Theologia mystica proceditur: quemadmodum quoque parum secreta sunt, & interdum prorsus exorbitantia quorundam judicia, qui triplicis tantum illius Theologiae periti, nullà quartæ prædicti notitiâ (quam anima sancta hauriunt ex libro contemplationis; docti autem ex studio, quod admirandis hujus generis libris impendunt) intrepidè suam interponunt auctoritatem, in approbandis ac defendendis, vel reprobandis & condemnandis spiritibus, eâ facilitate & confidentiâ, quâ resolverent casum aliquem moralem, aut sententiam ferrent de quapiam propositione. Censuratio spirituum requirit plus divini luminis, & plus continet difficultatis.

Non observabo hic alium ordinem, quàm illum, quem invenio in ipsis scriptis originalibus, sequendo successionem temporis, quo ab hac admirabili Virgine dictabantur. Ità verò orditur, exponens, qualiter anima soleat acquiescere, postquam Deo, intimè cum ipso agens, aliquid proposuit.

Hæc divina, inquit, Deum inter & animam communicatio, quantum à me explicari potest, sic peragitur. Divina Majestas communicat superiori parti animæ, extra omnem imaginationum & figurarum tumultum, atque strepitum, ex mera sua bonitate, maximum lumen; quo habito, pro captu creaturæ, permittitur cognoscere infinitum bonum, imensum esse, plenum ineffabilibus perfectionibus. Sic anima intelligit, quòd illam DEUS ipsius alloquatur; agnoscit veritatem, quâ ab eo instruitur, talitèrque disposita amat suum Dominum, alloquitur, interrogat, orat, ei que respondet. Et hæc omnia sunt absque strepitu verborum ex parte Dei, etiâque animæ. Hæc agendi ratio & collocutio est secretissima & inexplicabilis: quandoquidem ipsam quoque loquelam, interrogationes & petitiones animæ, videtur ipsemet DEUS disponere & operari, ità ut, Eiusdem Majestate a-

gente, anima firmiter decernat de negotio, de quo fuerat in tam deserto silentio actum: quemadmodum si duo aliqui se in abstrusissimo conclavi clauderent, deliberaturi de re magni momenti, & postquam sibi inicem intima cordium fororum aperuissent arcana, ex ea consultatione sapiens proveniret discussæ materiæ dispositio, & conclusio. Acquiescit anima, & redditur certa, quòd sciat, ac habeat, & conservet in se ipsa veritatem, ac decretum in æterno Divini pectoris pronunciatum Sacratio, tametsi idem decretum & veritas, permaneat in illo Divino pectore, sicut antea; eum in modum, quo speculum crystallinum à Sole, dum ei radios imprimit & speciem, transformari videtur in alium solem, quantum sit certum, solem secundum totam suam substantiam, vim, & splendorem, permanere tanquam causam superiorem, dum aliquos speculo suos communicavit radios, quin eisdem perderet, aut abalienaret.

Agens deinde Venerabilis Marina de diffidentia concepta veritatis, quando se divinum lumen quasi ul: rō imprimit anima, aut quando anima idem divinum lumen quodammodo exigit, sequè cum admirabili propolâ firmitate ac destinatione coram eo constituit, sic loquitur.

Quædam, dum ad idem aspiciuntur lumen, si te ex uno colloces latere, exhibent hanc speciem; si verò ex alio, jam aliam diversissimam repræsentant imaginem, ut videantur mutavisse figuras & colores. Idem evenit in ijs rebus, quæ cognoscuntur, & in veritatibus, quæ intelliguntur, dum considerantur allacete Sole Divino, ut si illas velut in diversis situ spectemus, diversæ nobis tum appareant ac transformantur. Causa hujus rei exiguo meo judicio, est, quam nunc dicam. Ipse DEUS quasi sponte occupat animam, & suis collustrat radijs, elevando eam, ut cognoscat, quod illi manifestat, aut veritatem, quâ ipsam de quapiam negotio imbuat. Imprimatur ei res visa, & veritas, qualis in se est, & qualem illi DEUS monstravit. Fit nihilominus

minus, ut anima (eò quòd, ad majorem Dei gloriam, impensè desideret, illud negotium, plurimùm conducens ad divinum honorem, videre conclusum) postea idem expendat, se quodammodo cogendo, sibi que occultam quandam vim inferendo, ad repræsentandam sibi eandem rem, quam viderat ac audierat, & se reddendam illius quàm capacissimam: quia verò tantopere assuevit versari in divina præsentia, divinifque illis collustrari radijs, videt eam ipsam rem prorsus diversas præ se ferentem species, tamen eæ semper sint bonæ, & respiciant divinum obsequium: quamvis enim lumen sit idem, diversimodè nihilominus communicatur. Nam in priore casu nos lumen occupat quasi ultrò, invitamur ab eo, ducimur, abripimur, ad videndum, quod objicitur; in altero autem, nos ipsi videmur illud invitare, provocare, ac attrahere velut violentè, ut nobis rursus ab eo repræsentetur, & quando à nobis ita conspicitur, jam in illo deprehendimus diversam speciem, & formam differentem à prima, ac si à nobis in alio situ videretur.

Quæstio nunc est, cuiam ex his duobus, quæ ostenduntur, cum utrumque sit bonum, atque ad divinum tendat honorem, anima debeat inniti, ut secundùm illud ferat judicium, & operetur: quamnam ex his illuminationibus sequi debeat, ut disponat de meliore negotij expeditione? Respondeo, debere illam inniti prior, quod ipsi divina lux ex se objecit: nam etiam si postea fuerit constituta in præsentia Dei, & in conspectu ejus luminis, ab hoc tamen illi istud objectum non exhibebatur, sed ab ipsa anima, quæ de eo, licèt bonâ intentione ratiocinabatur: & quid quid diversum deprehendit longè est inferius, minùsque efficax, quàm quod illi Deus ostenderat. Id inde apparet, quòd prior illa veritas ac designatio divina remaneat quasi in perpetuum insculpta, & infixæ animæ, quidquid tandem apparenter exsurgat ad eam disturbandam; alteri autem cor non videatur adhærere, cum sit res evanida, ac talis, ut anima se possit ab illa abstrahere. Denique priore occasione videtur esse naturale opus divini lu-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

minis; in altera velut ectypon artefactum, quod ab ipso nostro spiritu efformatur. Non erit facilè, præsentè eodem lumine, distingvere genuinum ab adumbrato, nisi quis diuturnam internorum animæ motuum habuerit experientiam.

Modos, quibus Deus secretissimas sui ipsius communicat notitias, viam ordinariam, quæ elevat animam ad contemplationem, pericula & fraudes demonis, quæ hic possunt intervenire, atque alias utilissimas animadversiones, ad directionem spiritus, adnotavit Ven. Marina in quodam scripto, ubi sic ait.

Interdum Deus, ex divina sua bonitate & misericordia, abripit animam, non petendo ab ea, quod ajunt, licentiam, quia etiam appareat ipsam fuisse cooperatam, eò quòd nec sibi aliquid repræsentaverit, neque inferiorum potentiarum vacaverit exercitio. Tum, quando illam derepente in profundissima extasi unit suæ Divinæ Essentiæ, ac divino perfundit lumine, ostendit ipsi in momento, velut arcanis comprehensa notis, altissima mytheria. Videt quandam immensitatem, & infinitam majestatem; videt juxta captum hujus mortalis vitæ, & secundùm lumen, quod illi confertur, quid sit Deus, & quidem in divina quadam caligine, quæ ab ipso Deo illustratur, & ab illa nequit comprehendi, multòque minùs explicari. Tantùm videtur dicere cum Propheta: A, a, a, vidi arcana Dei; vidi divina mytheria; & cum Sancto Paulo: Nec oculus vidit, nec auris audivit, neque intellectus humanus capere potest, quæ præparavit Deus dilectis suis. Cognoscit, quomodo omnia creata dependeant à providentia & conservatione ejusdem Domini; quâ ratione ipse sit objectum beatitudinis Angelorum, & gloriosarum animarum; qualiter unum sit omnium rerum principium & finis, carens fine & principio, una prima causa, atque unum supremum & absolutum in omnia dominium. Ac demum anima eo tempore versatur tanquam in immenso mari, quod est Deus, & amplius Deus, ubi est impossibile figere pedem, aut fundum invenire. Apparet tunc divina attributa veluti in compendio, ita ut nullum

Z z z

fin.

singulariter discernatur. Et licet interdū, quando hujusmodi raptus incipit, aut finitur, Deus soleat animæ monstrare quasdam imagines, vel figuras imaginarias, dū tamen intratur in prædictam unionem, nulla intervenit loquela, imago, aut figura, quæ possit adaptari imaginationi, & sensibus internis, longè verò minùs externis. Omnia peraguntur in superiore animæ portione, suntque purissimè intellectualia.

Quod si istam animam, dum ex hoc raptu revertitur, interrogemus, quid in suo Deo viderit, seu cognoverit, difficillimè id scit dicere, tantumque rusticâ barbarie levia quædam potest præbere indicia, qualia sunt, de quibus suprâ dixi, ut is qui ipsius spiritum regit, aliquam possit formare conceptum de eo, quod illi evenit. Si eam ulterius interrogemus, quales in ipsa effectus tantarum rerum visio produxerit, respondebit, eos esse, stupendam quandam consternationem, inexplicabilem admirationem, specialissimam & experimentalè cognitionem sui Dei; nonnullam quodammodo delibationem beatitudinis sanctorum, amorè illius Domini tam penetrantem ac fortem, tam purum & generosum, ut, si in balance hinc omnia istius mundi bona, & quidquid Beati habent gloriæ in celo, posset ponere; inde verò vel minimū veniale peccatum scienter commissum, ipsique diceretur: Si hoc peccato offendis tuum Deum, dabitur tibi in æternum omnis ea beatitudo; absq; ullo dubio, & obfirmatissimo animo mallet perdere omnem illum thesaurum, & quotquot forent imaginabiles, quàm committere illud veniale peccatum, ideo solùm, quòd adverteretur infinitæ illi bonitati, quæ est dignissima amari, & quam ipsa cognovit. Hoc autem facit cum tam profunda sui judicij & clara deliberatione, tam impetuosa sui affectus vehementiâ, ut, si per impossibile commutatis vicibus fieret Deus, atque Deus in ipsam converteretur, indubitanter existimet, quòd se abdicatura esset Divinitate, ut eam possideret ipsius dilectus; & redacta ad inopiam, mendicitatem ac miseriam, summè gauderet, quòd illam per-

mutationem fecisset in ejus honorem. Id nunc possum pro mea ruditate dicere, de conditione & effectibus illius raptus.

Quod attinet ad securitatem, esse videlicet opus Dei, quidquid hic agitur, id mihi profusum verum videtur: siquidem in arctissima ista unione, ubi nullæ extant imagines aut figuræ, in ea divina caligine illustrata ab ipso Deo, quæ reperitur in superiore portione animæ, ac tantummodo intra intellectum & voluntatem clauditur, non vidi, nec sum experta, dæmonem se posse immiscere, vel aliquid fingere, quantum intelligere possum, & spectato speciali lumine, atque profundâ notitiâ, quam Divina Majestas meæ pauperi animæ contulit, ad cognoscendas has tam reconditas materias.

Signum, quòd anima ad hanc intimam unionem ascenderit, ac perceperit tam profunda mysteria, est, si harum rerum tam vividam & indicibilem retinear notitiam ac memoriam, ut cum suo magno solatio & fructu, quotiescunque vult, possit quasi præsens spectare, quidquid cum suo Deo egit: videtur enim retinere nescio quas quodammodo scintillas illius admirandi luminis, quod ibi accepit. Et licet is, qui aliquando vidit Romam, rediit in Hispaniam recordatur, dum vult, eorum quæ illic spectavit, ita hic fit: quantum ista comparatio sit abjectissima ad hoc explicandum, & hæc materiæ ita ab invicem differant, sicut cælum à terra. Sunt denique tam diversæ notitiæ, quæ remanent, ut, si acutissimus quispiam intellectus veller viâ ordinariâ, & absque eo lumine, quasi spectare simile mysterium, id ipsi accideret penitus impossibile: & quantumcunque intellectus hoc modo accedat, credat esse opus suæ rationationis, sequæ millies millenis gradibus distare à proposito.

Magnum discrimen, quod Venerabilis Virg. Marina assignat inter reminiscentiâ ejus, qui fuit unitus Deo, & alterius, qui vidit Romam, videtur posse explicari: hujus enim memoriâ conservat species in sua imaginatione, qua cum tempore diminuitur, & obtunduntur: ipsa se ipsa non fias, sunt tanquam imagines mortuæ

& intentionales vivarum & realium imaginum, quas reliquit Roma: memoria vero illius, qui se univit Deo, cum nullam viderit imaginem & figuram, nihilque in imaginatione reliquerit, quod possit obtundi, & omnia fuerint merè intellectualia, videtur resinere ipsum indefectibilem Deum, eundemque sentire tanquam realiter presentem, ac videre, quod ante cognovit, quanquam multò minore claritate, veluti coopertum quibusdam velis. Unde provenit, quòd, licet memoria rerum naturalium, que fuerunt vise, producat aliquos effectus, ij tamen sint ordinarij, & quasi exanimis; altera verò illa reminiscencia objecti, effectus producat vivaces, ac tam efficaces, quam dictum est. Pergit nostra Virgo docere alias sacras notitias, & sic ait.

Alio quoque modo solet magnus Deus noster illuminare animam, elevando illam ex via ordinaria, & in medio hujus viæ quasi manu apprehendendo, ut eam exalteret, ac perducatur ad sublimè sui Divini Esse, & eminentissimorum attributorum cognitionem, quod sic fit. Anima inchoat suam consuetam orationem, considerando humiliter ac attentè, dum in se excitat affectus amoris, aut exercet actus aliarum virtutum, magnitudinem sui Dei, infinitam ipsius potentiam, bonitatem, & sapientiam, atque alia hujusmodi mysteria. Tum verò videtur advenire Deus, replete illam lumine, reddendo habilem, ut aliquid videat de Divino Esse, ejusdemque perfectionibus. Nunquam tamen hæc notitia pertingit ad illam excellentiam, quæ deprehenditur in ea suprema unione, de qua dixi supra: quia in visione, de qua nunc ago, videtur prodire lumen ex Deo, instar pulcherrimi fulguris, quo anima perfunditur; in illa verò, de qua superius sum locuta, non derivatur lumen à Deo ad animam, sed anima ingreditur in centrum ejusdem luminis, & plerumque ante cognitionem, quæ hinc à Deo communicatur, Divina Majestas efformat, & exhibet animæ quasdam imagines, & figuras symbolicas mysteriorum, quas producit in imaginatione vel ipse Deus, vel Angelus, vel Sanctus, à quibus ex Divinæ Majestatis beneplacito anima visitatur. Hæc

imagines, & figuræ imaginariæ magnæ sunt vi præditæ, & adferunt quanda quasi veritatem, ita ut plurimum satisficiant animæ, à qua videntur. Sunt propterea diversæ ab illis, quas efformare solet propria nostra imaginatio; atque si quis deditus orationi in his efformandis est nimius, incidit in periculum; cum diabolo sit facillimum (permittente Deo) se transformare in Angelum lucis, & simulare imagines boni spiritus: quamvis animam puram, sinceram, non illusam, & nihil aliud optantem, quam servire Deo, ipsumque amare, sine ullo appetitu, imò cum detestatione singularitatum, dum tantum aspirat ad procedendum viam ordinariam, ipse Deus illuminet, illique ineffabili modo largiatur speciale lumen, nè decipiatur, utque singula intelligat, distinguendo has imagines ab illis, ac discernat, quæ sint boni, aut mali, vel proprii spiritus. Effectus, quos hæc visiones imaginariæ, quando proveniunt à Deo, relinquunt in anima, sunt optimi, & adferunt magnum fructum: sunt enim istæ visiones valde conformes nostro modo cognoscendi in vita mortali, cum nostræ intellectiones semper dependant à speciebus & figuris. Taliter anima optimè respondet Deo, seque disponit ad supremum gradum visionis, de qua supra sermonem habui.

Notanda est differentia, quam Virgo ait intercedere inter notitias, que percipiuntur in illo primo raptu, de quo superius egit, & in hoc secundo, de quo nunc loquitur, in quibus idem objectum, quod est Deus, tam diversimode cognoscitur, eò quòd anima in priore ingreditur quasi in centrum divini luminis, in posteriore autem lumen prodeat à Deo, ad illustrandam animam, ac si diceremus: In secundo Deus afficit animam, seque ei ostendit, quasi ipsam visitet, ac apud eam maneat in eodem conclave; in primo autem non tam manet apud Deum, quam in Deo; non est qualiscunque conversatio & colloquium, sed unio: in secundo Deus tanquam ex mensa sue gloriæ mittit anima ferculum, quæ in eodem cum ipso moratur conaculo, sed aliquantulum remota; in primo illam quodammodo secum collocat ad eandem mensam, ut tanquam sponsa sumas ex omni-

bus escis, & ex eadem cum suo Domino patina: in secundo anima fruitur Deo, quem cognoscit, aspirando ad illum; in primo non tam eo fruitur, ipsamque cognoscit, ac si aspiraret ad bonum nonnihil remotum, quam spirat bonum, cui est intimè unita. Denique in secundo Deus, & ejusdem fruitio, atque cognitio ingrediuntur in animam, sese quasi restringendo, juxta limitatam ipsius capacitatem; in primo anima intrat eo modo, quo Beati, in suum Deum, & illius thesauros, quasi ibi se dilatando & extendendo, ut perfruatur omnibus. Multa alia dicuntur de hoc argumento à Sanctis Patribus, tanquam expertis, qua nos, tam felici carentes experiètià, quamvis legamus, vix divinando attingimus; & quanto plus dicimus, signum est, eò minus à nobis intelligi: quandoquidem visus hac in re probari videtur, nullo illum subsequente silentio; atq. dum Sancti nobis magis & melius volunt explicare, que senserunt, fatentur, se ignorare modum eorundem exponendorum. Subjungit Venerabilis Marina aliam parvi momenti instructionem, quanquam magis perceptibilem.

In ordinaria via meditationis, præsertim autem incipientibus hoc sanctum exercitium, prodest plurimum, si assuescant formare species, sibi que repræsentare figuras suâ propriâ imaginatione; in meditando vita Christi Domini, efformate imagines mysterij: ut, si expendatur natiuitas, repræsentare sibi tuguriolum Bethlehemicum, præsepe, & reliqua, quæ in eo reperiuntur; si consideretur Passio, ponere sibi ob oculos montem Calvarium, cum omnibus, quæ ibi aguntur. Optimi sunt effectus, & ingentes fructus, qui hinc eliciuntur. Licet autem dæmon quandoq. has figuras quàm vivacissimè soleat imitari, ingerendo illas nostræ imaginationi, ut faciat animam evanescere, credentem se jam habere divinas visiones, postea que seducat, donec illam præcipitet: si tamen anima se ipsam non vult fallere, seque verè ac sincerè aperit experto & prudenti directori, facile est detegere versutiam. Nam hæc repræsentationes diabolicæ solent animam reddere tepidam, absque ferventibus veræ cum Deo familiaritatis affectibus, relinquentes illam quasi tristem,

ac tædiosam, & sine animo revertendi ad orationem: quanquam iste hostis sit adeo millenis alijs modis fraudulentus, ut magna sit opus circumspectio, & lumine, ne assequatur suum finem. Sinus humiles, acquiescamus, & millenas agamus Deo gratias, quòd nos permittat versari in suis atrijs, & ingredi per ostium Christi crucifixi: quâ ratione, si Deus velit, & anima se disponat, obtinetur omne nostrum bonum, & ascenditur ad perfectionem, ad amorem divinum, nec non unionem Dei & animæ, atque ad cætera, quæ inde consequuntur.

Ego saltèm nunquam vidi, neque sum experta, nec etiam unquam intelli à Deo, animam posse perungere ad hæc divina fastigia, nisi prius intraverit per illum regiam portam JESU CHRISTI nostri dilecti & Domini, fueritque satiata ac locupletata cælestibus, atque divinis thesauris, provenientibus ex pretio ipsius sanguine, sanctissima ejusdem vita, & morte crucis: quod quidem in ea debuere esse quodammodo impressum & obdignatum, ita ut habeat quasi in se ipsa scriptum librum sacrosanctorum mysteriorum nostræ redemptionis. Et quando omnia ista reperiuntur in omnibus miris, & superioribus rebus, quas anima potest à suo Deo contemneri, semper aliquid ex his bonis quàm spiritualissimè sentit, quin idcirco impeditur, aut retardetur in eo altissimo gradu, ubi à Deo constituitur. Hoc ego intellexi, neque mihi Divina Majestas unquam aliquid dixit in contrarium. Verum id non prohibet, quòd minus iste magnus Deus à Dominus possit, si velit, quamquam animam ad hæc superiora ac divina fastigia elevare, quamvis illam non ducat per gradus consuetos, de quibus hic scribo.

Quando anima sibi hunc in modum videbitur derepentè ascendisse, debet accuratè considerare & examinare, quis hujus ascensus sit author, quomodo fuerit peractus, & quare, quòsque relinquat effectus: possunt namque hic intervenire specialissimæ, ac diversæ causæ, & Divina Majestas id rarò facit, nisi ob graves altissimorum suorum, & arcanissimorum justitiam

ciorum rationes: ideoque, quantum est demergere in abyssum nostri nihili. Deus
in nobis, semper nos debemus humiliter sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXV.

Continuat eandem materiam, & instructionem.

Patermissis quibusdam notioribus modis alloquiorum, que contemplativi solent experiri, prout sunt verba in aere formata, que intrant per auditum exteriorum, & alia delicatiora ac subtiliora, que tantum percipit imaginatio, qui duo modi possunt provenire à bono vel malo spiritu: & licet sit difficile talia discernere, inveniuntur tamen multa, eaque clarissima in sacris Doctoribus indicia, ex quibus director spiritus plerumque potest indagare, & interdum cognoscere principium, unde oriuntur: aggreditur Venerabilis Marina docere alium modum alloquiorum merè spiritualium, consistentium in solo intellectu, per que se bonus spiritus communicat animæ, & signa pro is dignoscendis; quod verè nihil est aliud, quàm explicare, quantum humana ruditas patitur, linguam Angelorum, sic vocatam à Sancto Paulo, qui loquuntur per communicationem conceptuum. Ità verò dicit.

Quando Deus, vel ipsius Angelus, aut quispiam Sanctus, alloquuntur animam puram ac mundam, & humilem, protusque alienam ab omni vano appetitu huiusmodi extraordinariorum favorum, ut nihil dicam de alijs sensibilioribus, utuntur quodam arcanissimo & sublimissimo loquendi modo: infunditur enim ingens lux animæ, quâ habitâ simul ac est locutus Deus, vel Angelus, aut Sanctus, anima clarè cognoscit, quis ipsam alloquatur, longè distinctius, quàm hic agnoscamus vocem illius, cum quo sæpe conversamur, tamen ipsum non videamus. Et quamvis tum se non manifestet Deus, aut ipsius celestes ministri, ex eo ipso nihilominus, quod dicitur, quàm optimè ineffabili modo intelligitur, quis loquatur, atque semper quod dicitur, est sanctum, proficuum, & necessarium. Hæc delicatissima alloquia

non resonant, vel tinnunt; non sunt mollia vel gravia, aut aliquid simile. Quodsi quis dixerit tale quidpiam in ijs reperiri, id sinè dubio fiet ideo, quòd non noscat, nec fuerit expertus istud genus alloquiorum, de quo hic ago; sed aliud multò inferius: nam dictus modus loquendi est penitus spiritualis. Voco autem ipsum alloquia & verba, quia nobis, perinde ac si talia forent, representantur à veritatibus, quas Deus, aut ipsius cœlestis spiritus, habent in mente, quasi inde ad nostram transferrentur. Effectus horum alloquiorum sunt notissimi: ingenerant enim animæ profundam reverentiam, admirabilem venerationem Dei, & servatâ proportionem, Angeli, vel Sancti loquentis; sanctum timorem, qui similes eventus semper comitatur; profundam animi demissionem, & exigui meriti cognitionem; magnum affectum erga silentium, quo abstinetur à verbis naturalibus, etiam in rebus bonis, nisi præcisè sit loquendum propter profectum animarum, atque alios similes effectus, quos adfert omnis cœlestis communicatio.

Sunt & alij alloquiorum, pariter subtilium & interiorum, modi, quos Deus in hoc genere multos habet: quando nempe interdum animæ imprimat aliquam veritatem, quæ in ipsa permaneat tanquam insculpta & indelebilis. Aliàs, dum Divina Majestas vult ab anima videri mysterium, quod illi proponitur, utitur ineffabili modo, quo eam reddit attentam. Et sicut hic, dum quispiam alium jubet videre, quod non observaverat, indicat objectum digito, dicitque ipsi: Aspice hoc; ita Deus absque designatione, & nullo dicto verbo, quasi indicando dicit animæ, ut aspiciat, quod illi videndum exhibet. Atque hoc sacrum imperium adeò infigitur animæ, ut, licet ipsi nihil indicetur manu, nesciat, qualiter tamen designetur certus locus, qui